

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΥΠΕΡΠΕΡΑΝ

ΤΟΥ L. MAURICE

ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ;...

'Η ορφανή, τρέμοντας όλη, ανεγνώρισε τον πατέρα της...

αν, ότι ή ψυχή, απόλυτρωμένη απ' το σώμανο φθαρτό περιβλήμα της, πλανάται επί χίλια χρόνια στη γη, προτού νά φτάση στα 'Ηλύσια Πεδία.

Οί άσχαλούμενοι όμως με τον πνευματισμό, παραδέχονται ότι ή ψυχή απομακρύνεται κάποτε από το σώμα κ' όταν αυτό ζή. Το παράδοξο αυτό φαινόμενο παρατηρήθηκε πολλές φορές ως τώρα και ή ιστορία αναφέρει πολλά σχετικά γεγονότα.

'Η γνωστή συγγραφέως Μαρία Κρόουβ, σ' ένα πολύ ενδιαφέρον βιβλίο της περί φαντασμάτων, αναφέρει το εξής ιστορικό εξερευνημένο γεγονός, το οποίο συνέβη στη Μεγάλη Αικατερίνη της Ρωσίας :

Μιά μέρα ή αυτοκράτειρα ήταν ξαπλωμένη από κρεβάτι της, σπόν ιδιαίτερο κοιτάδι της. 'Η Κυρία της Τιμής την περίμεναν στην αίθουσα του θρόνου, Κε' Ξαφνα, είδαν νά μεταίνη μέσα στην αίθουσα την αυτοκράτειρα, ή οποία, χωρίς νά χαφρητήση καμμιά απ' αυτές, πήγε και κάθησε στη συνηθισμένη της θέα.

Μιά ήμιστος της αυτοκρατειρας, άπορώντας για το άφηρημένο ύφος της, τόλμησε τότε και της μίλησε, μα δέν πήρε καμμιά απάντησι.

Νομίζοντας ότι έβασε σε δυομμένα, βγήκε λυπημένη απ' την αίθουσα και πέρασε απ' τον κοιτάδι της Αικατερίνης.

Φαντασθήτε όμως την κατάληξι της και τον τρόμο της, όταν είδε Ξαφνα την αυτοκράτειρα άποκομισμένη επάνω στο κρεβάτι της.

'Η είνουσιμένη άκόλουθος της Αικατερίνης δέν μπόρεσε νά κρατήση μα κραιγή τρώμο και άπορίας. 'Η αυτοκράτειρα ξύτηνε, Βλέποντας τη φοβισμένη έκφρασι της είνουσιμένης της, τη ρώτησε τί συμβαίνει. Κι' εκείνη της διηγήθηκε το παράδοξο γεγονός.

Τότε ή Αικατερίνη σηκώθηκε και πήγε στην αίθουσα του θρόνου. Και είδε κ' αυτή το όμοιά της καθισμένο στο θρόνο, 'Η όπασια αυτή έμεινε επί δλόκληρης ώρας και ύστερα εξαφανίστηκε άποτόμως.

'Η συγκίνησις και ή κατάληξι των Κυριών της Τιμής, κατά τις ώρας αυτές πούδλεπαν μπροστά τους δύο πανάμοιες Αικατερίνες ήσαν άπερίγραπτες.

'Η ίδια ή αυτοκράτειρα κίτταζε με δέος το ίδιο της φάντασμα.

Το περιστατικό αυτό λέγεται από τους άσχαλούμενους με τις ψυχικές έρεινες «διπλασιασμός». Λένε δηλαδή, ότι ή ψυχή περιβάλλει το σώμα ως μα φωτεινή άτμόσφαιρα, άκόλουθώντας πιστά τις γραμμές του. Κάποτε δέ απομακρύνεται από το σώμα και εμφανίζεται με τη μορφή εκείνου.

Οί άρχαίοι Αιγύπτου πίστευαν πολύ στο πα-

'Υπάρχουν φαντάσματα, και ή όχι; Κανείς ως τώρα δέν μπόρεσε νά δώσει μα άρισμένη απάντησι σ' αυτή την ερώτησι.

Το βέβαο ωστόσο είναι, ότι υπάρχουν άνθρωποι, οί όποιοί βλέπουν φαντάσματα.

Μα τί είναι αυτά τά φαντάσματα;

'Από την αρχαιότητα ως τώρα, πιστεύεται ότι ή ζωή μας εδώ κάτω είναι μα πρόσκαιρη δοκιμασία, ένας σταθμός της αιώνιας μας ζωής και ότι ή ψυχή έπιζει μετά τον θάνατο του σώματος.

'Η ψυχή λοιπόν αυτή εμφανίζεται κάποτε ως φάντασμα στα μάτια των ζωντανών ανθρώπων.

Οί άρχαίοι επίσης πίστευαν, ότι ή ψυχή, απόλυτρωμένη απ' το σώμανο φθαρτό περιβλήμα της, πλανάται επί χίλια χρόνια στη γη, προτού νά φτάση στα 'Ηλύσια Πεδία.

Οί άσχαλούμενοι όμως με τον πνευματισμό, παραδέχονται ότι ή ψυχή απομακρύνεται κάποτε από το σώμα κ' όταν αυτό ζή. Το παράδοξο αυτό φαινόμενο παρατηρήθηκε πολλές φορές ως τώρα και ή ιστορία αναφέρει πολλά σχετικά γεγονότα.

'Η γνωστή συγγραφέως Μαρία Κρόουβ, σ' ένα πολύ ενδιαφέρον βιβλίο της περί φαντασμάτων, αναφέρει το εξής ιστορικό εξερευνημένο γεγονός, το οποίο συνέβη στη Μεγάλη Αικατερίνη της Ρωσίας :

Μιά μέρα ή αυτοκράτειρα ήταν ξαπλωμένη από κρεβάτι της, σπόν ιδιαίτερο κοιτάδι της. 'Η Κυρία της Τιμής την περίμεναν στην αίθουσα του θρόνου, Κε' Ξαφνα, είδαν νά μεταίνη μέσα στην αίθουσα την αυτοκράτειρα, ή οποία, χωρίς νά χαφρητήση καμμιά απ' αυτές, πήγε και κάθησε στη συνηθισμένη της θέα.

Μιά ήμιστος της αυτοκρατειρας, άπορώντας για το άφηρημένο ύφος της, τόλμησε τότε και της μίλησε, μα δέν πήρε καμμιά απάντησι.

Νομίζοντας ότι έβασε σε δυομμένα, βγήκε λυπημένη απ' την αίθουσα και πέρασε απ' τον κοιτάδι της Αικατερίνης.

Φαντασθήτε όμως την κατάληξι της και τον τρόμο της, όταν είδε Ξαφνα την αυτοκράτειρα άποκομισμένη επάνω στο κρεβάτι της.

'Η είνουσιμένη άκόλουθος της Αικατερίνης δέν μπόρεσε νά κρατήση μα κραιγή τρώμο και άπορίας. 'Η αυτοκράτειρα ξύτηνε, Βλέποντας τη φοβισμένη έκφρασι της είνουσιμένης της, τη ρώτησε τί συμβαίνει. Κι' εκείνη της διηγήθηκε το παράδοξο γεγονός.

Τότε ή Αικατερίνη σηκώθηκε και πήγε στην αίθουσα του θρόνου. Και είδε κ' αυτή το όμοιά της καθισμένο στο θρόνο, 'Η όπασια αυτή έμεινε επί δλόκληρης ώρας και ύστερα εξαφανίστηκε άποτόμως.

'Η συγκίνησις και ή κατάληξι των Κυριών της Τιμής, κατά τις ώρας αυτές πούδλεπαν μπροστά τους δύο πανάμοιες Αικατερίνες ήσαν άπερίγραπτες.

'Η ίδια ή αυτοκράτειρα κίτταζε με δέος το ίδιο της φάντασμα.

Το περιστατικό αυτό λέγεται από τους άσχαλούμενους με τις ψυχικές έρεινες «διπλασιασμός». Λένε δηλαδή, ότι ή ψυχή περιβάλλει το σώμα ως μα φωτεινή άτμόσφαιρα, άκόλουθώντας πιστά τις γραμμές του. Κάποτε δέ απομακρύνεται από το σώμα και εμφανίζεται με τη μορφή εκείνου.

Οί άρχαίοι Αιγύπτου πίστευαν πολύ στο πα-

Τί λέει ή έπιστήμη. 'Η ψυχή και το φθαρτό σαρκίο μας. Φαντάσματα ζώντων και νεκρών. Τί είναι ό «διπλασιασμός». Τό φάντασμα της Αυτοκρατειρας Αικατερίνης, Τό «Κά» των άρχαίων Αιγυπτίων. 'Ο άέρατος σώσις μας. Τό φάντασμα της δασκάλας. 'Η ψυχή του νεκρού πατέρα. Ψυχές που ζητούν έκδίκησι. 'Η πεθαμένη μάνα, κτλ.

ράδοξο αυτό φαινόμενο. Γν' αυτό έλεγαν πώς ό άνθρωπος είναι πνευματικής. 'Αποτελείται δηλαδή απ' το σώμα του, την ψυχή του, τ' όνομά του, τη σοιά του και το «Κά», το όμοιά του δηλαδή, τόν άόρατο σώσις του. Μέσα στους άρχαίους αιγυπτιακούς τάφους, οί άρχαιολόγοι ανέκλιψαν τοιχογραφίες, ή όποιες άπεικονίζουν τους νεκρούς πάντοτε διπλούς, άκόλουθουμένους δηλαδή από το φάντασμα τους, ή μάλλον από το «Κά».

'Ενα σχετικό φαινόμενο παρατηρήθη τελευταία σε κάποιον Γαλλικό έπαρχιακό παρθεναγωγείο.

Σέ μια τάξι, ή δασκάλισσα παρθενο ένα πρωί, όπως πάντα, μάθημα στα κορίτσια. 'Όταν ήρθε ή ώρα του διαλείμματος, τόν κορίτσια βγήκαν στον κήπο για νά παίξουν. 'Η δασκάλισσά τους όμως έμεινε καθισμένη στην έδρα της.

Σέ λίγο τά κορίτσια την είδαν νά περπατάη στον κήπο και νά κόβη μάλισα και άνθη.

Δύο μαθήτρες της την πλησίασαν τότε, άλλ' εκείνη φάνηκε σαν νά μη πρόσεχε σ' αυτές.

Τά δύο κορίτσια πήγαν ύστερα στην τάξι, όπου είδαν με τρόπο τη δασκάλισσά τους άποκομισμένη επάνω στην έδρα της.

Την ξύτηνεσαν έντομως και τότε, και ή ίδια ή δασκάλισσα κ' άλλες ή άλλες μαθήτρες είδαν το φάντασμα νά περπατάη στον κήπο και νά μαζεύη λουλούδια.

'Η δασκάλισσα λιποθύμησε απ' τον τρόμο της και τότε το φάντασμα έγινε ακόμα πιο έντονο. 'Εξαφανίστηκε δέ, όταν πειά ή δασκάλισσα συνήλθε απ' τη λιποθυμία της.

Τό πλέον παράξενο σχετικάς είναι, ότι ή μαθήτρες βρήκαν τά κομμένα λουλούδια στο μέρος που είδαν το φάντασμα νά τά δρέπει. Φαίνεται λοιπόν, ότι δέν υπάρχουν μόνο φαντάσματα νεκρών, άλλα και ζωντανών.

'Η ψυχή δηλαδή αποπειράται πολλές φορές ν' απομακρυνθή από τά σώμανα δεσμά της, πριν ακόμα τά διαλύση ό θάνατος.

'Ιδού τώρα κ' ένα παράδειγμα —πολύ πρόσφατο— εμφανίσεως φαντάσματος νεκρού :

Μιά νεαρά Γαλλίς ενώ έλειπε στο ταξίδι, έμαθε Ξαφνα ότι ό πατέρας της, τόν όποιο λάτρευε, πέθανε. 'Επέστρεψε άμέσως στην πατρίδα της, αλλά δέν πρόφτασε νά ιδή ζωντανό τόν πατέρα της.

Και δέν τόν είδε ούτε νεκρό, γιατί τόν είχαν ήδη κηδέψει και θάψει.

'Η δυστυχισμένη νέα ήταν άπερηγόστη, κ' έκλαιγε διαρκώς.

'Ενα βράδυ έλεγε κλαίγοντας σε μια φίλη της, ή όποια τού κάκου προσπαθούσε νά την παρηγορήση.

— Τότε μόνον θά παρηγορηθώ, αν μπορούσα νά ιδώ ακόμα μια φορά τόν πατέρα μου. Για σέβου... Δέν πρόφτασα νά τού δώσω ούτε τόν τελευταίο άπασαμό...

'Ενώ έλεγε αυτά τά λόγια ή κόρη, Ξαφνα μια παράξενη λάμπη φάνηκε μέσα στο βραδινό ήμισος και μια λευκή μορφή παρουσιάστηκε μπρός της.

'Η ορφανή τρέμοντας όλη, ανεγνώρισε τόν πατέρα της.

'Η όπασια έμεινε για μερικές στιγμές κ' ύστερα εξαφανίστηκε...

'Υπάρχουν άπειρες ιστορίες αυθεντικές εμφανίσεως φαντασμάτων, για τις όποιες δέν θά έφθαναν δλόκληροι τόμοι νά περιλάβουν.

'Αλλά δέν υπάρχουν μόνο ήμερα κ' άγαθά φαντάσματα, υπάρχουν και φάσματα προσεφών, άγρια, ψυχών άμαρτωλών, ή όποιες πλανώνται εδώ κ' εκεί, ζητώντας τού κάκου μα στιγμή άναπαύσεως.

'Υπάρχουν επίσης και τά φαντάσματα των άδικωκοτομένων, που κυνηγούν τους φορητές τους και ζηπούν έκδίκησι.

Μιά ακόμα συγκινητική απόδειξις, ότι ύπάρχει ψυχή, ή όποια αισθάνεται και άγαθά

'Εμφάνιξις φαντάματος.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗΣ

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΓΥΜΝΑΣΤΗΡΙΑ

Η γυμναστική στα χρόνια του Όθωνος. Ο Παγών και η κερίνες του. Γυμναστής και χερτογράφος. Οι πρώτοι Όλυμπιακοί αγώνες. Οι άμαξάδες αγωνιζόμενοι στην Πλατεία της Έλευθερίας. Ιωάννης Φωκιανός, ο «πατήρ της Ελληνικής Γυμναστικής». Η όπλασκία στα Γυμνάσια. Οι ύπαξιωματικοί προγυμνασται και η αγανάκτησις των γονέων, κ.τ.λ.

ΗΝ εποχή αυτή που ζούμε, όλος σχεδόν ο παιδικός και εφηβικός κόσμος της Ελλάδος κλωσά. Το ποδόσφαιρο αντικατέστησε κάθε άλλο παιχνίδι και η γυμναστική μας κίνησις έπηρεε έτσι μιὰ άπροσδόκητη μορφή, όπως ο' έλε τον κόσμο. Όπως δὴποτε, τὸ εὐχάριστο εἶνε, ὅτι οἱ νέοι γυμνάζονται, ἐνῶ ἄλλοτε —στὰ πρώτα χρόνια τοῦ Κράτους μας— ἡ γυμναστική ἦταν στὰ σπάργανα.

Ο παλαιότερος Έλληνας γυμναστής ἦταν ὁ Παιωνίης, ὁ ὁποῖος —γιὰ τὸ ἀρχαιοπρεπέστερο— ἔγινε Παγών. Δηλαδή : ὁ Παγών, τὸν Παγώνος ἢ Παγώντος ἔλε. Ο Παγών αὐτὸς ὑπῆρξε καὶ πρῶτος διευθυντῆς τοῦ Διδασκαλείου. Ἦταν τύπος Ἀθηναῖος, μὲ μακρὰ ἄστρα μαλλιά καὶ ἀχτένιστα γένεια —ἐστὶ ὅπως μᾶς ζωγραφίζει ὁ Σὺν τὸ γέρο Δαγοβέρτη στὸν «Περικλιανῶμενο Ἰουδαῖος» του. Εἶχε σπουδάσει τὴ γυμναστικὴ στὴ Γερμανία καὶ αὐτὸς τὴν εἰσήγαγε πρῶτος στὰς Ἀθήνας. Ο Παγών εἶνε ἐπίσης ὁ συγγραφεὺς τοῦ πρώτου νεοελληνικοῦ βιβλίου γυμναστικῆς. Ἐδίδασκε μὲ τὸ γερμανικὸ σύστημα τῶν σιδερένιων ἐξαρτημάτων, δηλαδή μὲ ἀλλτῆρες, ράβδους καὶ ξύλινα κορτίνες, ἐνῶ σήμερα ἡ Σουηδικὴ γυμναστικὴ ἔχει καταργήσει τὰ βάρη αὐτά.

Ο Παγών ἦταν γνωστὸς καὶ γιὰ τοὺς ἰδιορρυθμους γεωγραφικούς καὶ ἱστορικούς χάρτες του. Σ' αὐτοὺς παρίστανε τὴν ἱστορικὴ καὶ γεωγραφικὴ ἐξέλιξι τῶν ἐθνῶν συμβολικῶς, μ' ἕναν καταρράκτη, τοῦ ὁποῖου τὰ πρῶτα κλύματα ἀποτελοῦσαν οἱ Ἑβραῖοι, οἱ Ἀσσύριοι καὶ ἄλλοι Ἀνατολικοὶ λαοί, ποὺ προηγήθησαν στὸν πολιτισμὸ. Γι' αὐτὸ εἶχε ὀνομάσει τὸν ἀτλαντὰ του «Ο ροῦς τοῦ Χρόνου».

Τὸ πρῶτο γυμναστήριον ἰδρύθηκε στὴν δόδον Κηφισιάς, ἐκεῖ δὴν ἀργότερα χτίστηκε τὸ Πτωχοκομεῖο, ἀλλὰ καὶ στὸ Διδασκαλεῖο, στὴ σημερινῇ Ὀδῷ Θεουκιδίου, εἶχε ἰδρυθεῖ ἄλλο γυμναστήριον μὲ τρία διζύγια, ἕνα μονόζυγο καὶ μιὰ γέφυρα μὲ κρῖκους.

Ο Παγών κατέβαλε μεγάλες προσπάθειες γιὰ τὴ διαδόχην τῆς Γυμναστικῆς καὶ γιὰ πείθην τὸν κόσμον, ὅτι σύμφωνα μὲ τοὺς σχετικὸς στίχους

Ἡ Γυμναστικὴ κρατύνει, σὼμ' ἀνδρίζει καὶ ψυχῆν...

Γι' αὐτὸ, ὄχι μόνο ἐδίδασκε, ἀλλ' ἔκανε καὶ ἀτομικὰς ἐπιδειξις τῆς δυνάμεώς του. Ο Παγών ἦταν ἀκόμα ἀκούραστος πεζοπόρος, ἄριστος κολυμβητῆς κ.λ. Οἱ νέοι τῆς ἐποχῆς ἔμειναν ἐνθουσιασμένοι μασὺ του. Ἀλλ' οἱ ἀθλητικοὶ νέοι ἦσαν λίγοι τότε. Ο πολὺς κόσμος ἐθεωροῦσε μάταιες τῆς ἀσκήσις του καὶ τὴς περιφρονοῦσε μάλιστα, ὅπως τῆς τοῖμας τῶν σαλτιμπάγκων καὶ τὰ ἐρόταλα.

Όταν κατὰ τὸ 1859 — στὴν Ἀ' Ὀλυμπιακῇ Ἐκθεσί — ἐσκέφθησαν νὰ τελέσουν καὶ σωματικὸς ἀγῶνες, δὲν βρέθησαν νέοι συστηματικὰ γυμνασμένοι, καὶ οἱ ὄργανοι τῶν Ἀγῶνων ἀναγκάστηκαν νὰ στρατολογήσουν ἀπὸ τὸν δρόμον ἐκείνους ποὺ εἶχαν κάποια φυσικὴ δυνάμη καὶ ἐπιδειξιότητα. Πλ. προερχομένης ἀθλητίας, αὐτοσχεδίου.

Οἱ Ἀγῶνες ἔγιναν στὴν Πλατεία τῆς Ἐλευθερίας. Μιὰ ἐξέδρα εἶχε στηθεῖ γιὰ τοὺς Βασιλεῖς, τοὺς διπλωμάτες καὶ τοὺς ἀνωτέρους ὑπαλλήλους, ἐνῶ ὁ λαὸς παρακολουθοῦσε ὄρθιος. Στὴν ἀρχὴ ἔγιναν

καὶ μετὰ θάνατον, εἶνε καὶ ἡ ἐξῆς :

Μιὰ νέα γυναίκα, μιτῆρα τριῶν μικρῶν παιδιῶν, εἶχε πεθάνει. Τὸ βράδον τῆς ἡμέρας τῆς κηδείας τῆς, ὁ ἄντρας τῆς σήκωσε τὸ χερί του νὰ χτυπήσῃ τὸ μικρότερον ἀπ' τὰ παιδιά του, γιὰτὶ ἐνοχλοῦσε τ' ἀδελφάκια του.

Ἀλλὰ τὸ χερί του ἔμεινε μετῆρο. Εἶχε νοιώσει μὲ φρίκην, ἕνα ἀόρατο χερί νὰ πᾶν ἐξῆρα τὸ δικὸ του καὶ νὰ τὸν ἐμπαδίξῃ νὰ χτυπήσῃ τὸ μικρὸ. Συγχρόνως μιὰ φωνή, ἡ φωνὴ τῆς γυναικίς του ἀκούσθηκε νὰ λῆη :

— Μὴ χτυπήσῃ τὸ παιδί μας !...
Ἡ ψυχὴ τῆς μάνας καὶ μετὰ θάνατον ἀγρυπνοῦσε σιμὰ στ' ἀγαπημένα παιδιά τῆς...

Ἐποδρομίες, στὶς ὁποῖες ἔλαβαν μέρος καὶ ἄμαξάδες, μὲ τὰ χοντρά τους ἄλογα. «Ἐπειτα ἐτελέσθησαν — γράφει ὁ χρονογράφος τῆς ἐποχῆς — κομικοὶ καὶ ἄθλιοι σωματικοὶ ἀγῶνες», δολιχοδρομίες καὶ ἀναρροχίσεις σὲ κατάρτι. Στὸ ἀγώνισμα αὐτὸ ἔλαβε μέρος καὶ ἕνας τυφλὸς ζητιάνος !

Ο κόσμος τοῦ φώναζε :
— Ἄει, μορέ, κουράγιο ! Πιὸ ψηλά ! πιὸ ψηλά !...

Ἐπειτα ἔγινε ἀσπασμὸς α λ ι α σ μ ο ζ σ. Μὲ τὸ τελευταῖον αὐτὸ ἀθλητικὸν παιχνίδι ἐγέλασαν πολλοὶ οἱ ἀπλοῖκοι Ἀθηναῖοι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, γιὰτὶ οἱ ἀγωνιζόμενοι ἦσαν ὑποχρεωμένοι νὰ περῶν ἐπάνω σ' ἕνα φουσκομένο ἀσπί. Ἐλεφταν ἔτσι πολλοὶ καὶ ὁ κόσμος χειροχοροῦσε. Νικητῆς ἀνεκηρύχθη τέλος ἕνας περιβολόλης, ὁ ὁποῖος κατῶρθωσε νὰ σταθῆ λίγες στιγμῆς ὄρθιος ἐπάνω στὸ ἀσπί.

Ἦσαν ὅμως τὰ τραχῶδη γεγονότα τοῦ 1862, ἡ ἀνόχη «χρυσῆ νεολαίας» καὶ οἱ ἀχάριστοι μισόκοποι τῆς «Ὠραίας Ἐλλάδος» ἐξεθρόνισαν τὸν ἀσύγχροτον ἔκεινον Ὄθωνα καὶ ἐφορῶν τὴ χώρα στὴν ἀναρχία. Μετὰ τὸν ἐρχομὸ τοῦ Γεωργίου Α', ἐξερορήν ἡ Κρητικὴ Ἐπαναστάσις καὶ ἔτσι οἱ Ὀλυμπιακοὶ Ἀγῶνες διεκόπησαν, γιὰ νὰ ἐπαναληφθοῦν μόνο στὰ 1870. Ἐγιναν καὶ τότε ἀγῶνες, ὄχι ὅμως περὶ τὴν πλατεία τοῦ Κοιμουνδοῦρου, ἀλλὰ στὸ Παναθηναϊκὸν Στάδιον.

Τὸ Στάδιον δὲν ἦταν βεβαία τότε ἀναμνηρομένο, ὅπως τὸ βλέπομε σήμερα, μὲ τὴν γενναία χορηγίαν τοῦ Ἀβέρωφ. Στὶς δύο πτέρυγες τὸν ἐφύτρωναν ἀγκάθια καὶ στὸν ἀρχαῖον στίβον τοῦ ἔβουσαν γίδες ! Ἐδῶ καὶ κεῖ ἀσπρίζαν λίγα ἀπ' τ' ἀρχαῖα μάρμαρα τῶν κερκίδων του.

Οἱ ὄργανοι αὐτὴ ἐφρόντισαν νὰ καθαρισθῆ πρόχειρα ὁ τόπος καὶ ἔτσι οἱ θεαταὶ καθόντουσαν στὶς δύο κατηφορίες, ἀπὸ τῆς ὁποῖες ὅμως κατακυκλοῦσαν γλιστροῦντας καὶ ἔφεταν πολλοὶ μαῦρ, σορὸ-κουδῆρι. Ὅπως δὴποτε, οἱ Ἀγῶνες τοῦ 1870 δὲν ἐπέτυχαν περισσότερον ἀπὸ τοὺς Ἀγῶνες τοῦ 1859.

Στὴν ἱστορίαν τῆς νεοελληνικῆς Γυμναστικῆς ἐξέχουσα θέσι κατέχει καὶ ὁ Ἰωάννης Φωκιανός. Γεννήθηκε στὰς Ἀθήνας στὶς 30 Νοεμβρίου 1845. Ὁ πατέρας του καταγόταν ἀπὸ τὴ Νέα Φώκαια τῆς Μικρᾶς Ἀσίας καὶ γι' αὐτὸ ὀνομάσθη καὶ Φωκιανός, ἐνῶ πρὶν λεγόταν Ὁρφάνογλου. Ὁ Ἰω. Φωκιανός στὴν ἀρχὴ ἐποιοῦσε μαθηματικὰ στὸ Πανεπιστήμιον, ἀλλ' ἡ γυμναστικὴ ἰδέα τὸν εἶχε ἀπὸ νέον κατακυριεύσει. Ὁ ἀδελφὸς του Μιχαήλ, γυμναζόμενος στὰ διζύγια, ἔπεσε καὶ σκοτώθηκε, αὐτὸ ὅμως δὲν ἀνάγκασε τὸν Ἰωάννη Φωκιανὸν νὰ εγκαταλείψῃ τὴ Γυμναστικὴν καὶ τὸν ἐνθουσιασμὸν τοῦ γι' αὐτῆ.

Στὰ 1868 ὁ τότε ὑπουργὸς τῆς Παιδείας Μανρομχάλης διώρισε τὸν Ἰωάννη Φωκιανὸν Διευθυντῆ τοῦ Δημοσίου Γυμναστηρίου, μὲ μισθὸ δραχμῶν... 25 !

Οἱ σημερινοὶ γυμνασταί, ποὺ ἔχουν βαθμὸν καθηγητοῦ καὶ ἀνάλογο μισθὸ, ἄς διαβάσουν μιὰ σχετικὴ περικοπή ἀπὸ τὸ ἔγγραφο τοῦ διορισμοῦ τοῦ Φωκιανοῦ. Ἰδοῦ :

«Μὴ ὑπάρχοντος ἰδιαίτερον διδασκάλου τῆς Γυμναστικῆς εἰς τὸ ἐνταῦθα Γυμναστήριον, ἀναθέτομεν δύνῃ τὸ ἔργον τοῦτο, ἐπὶ μηνιαία ἀντιμισθία δραχμῶν 25, καὶ σὰς προσκαλοῦμεν νὰ συνεργήσῃτε μετὰ τοῦ φύλακος τοῦ Γυμναστηρίου καὶ προγυμναστοῦ Κωνστ. Νικηφοράκη, δεκανεῖος τῶν πυροσβεστῶν» !...

Κι' ἔτσι, ὁ Φωκιανός ἀνέλαβε τὴ διεύθυνσιν τοῦ Γυμναστηρίου καί, μὲ τὸν καιρὸ, ἄρχισε τὴν ἐγκύνησιν τῶν ἀθλητῶν διὰ τοὺς Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνες.

Στὶς 18 Φεβρουαρίου 1871, οἱ ὑπουργοὶ τῆς Παιδείας Πετμεζᾶς καὶ τῶν Στρατιωτικῶν Σμιολένσκις ἐξέδωσαν διάταγμα εἰσαγωγῆς τῶν στρατιωτικῶν ἀσκήσεων στὰ σχολεῖα. Σὲ κάθε σχολεῖο ἀπεσπᾶτο ἕνας ὑπαξιοματικὸς γιὰ ν' ἀσκήσῃ τοὺς μαθητάς. Ὅλοι οἱ μαθηταί, οἱ μεγαλύτεροι τῶν 14 ἐτῶν, ἦσαν ὑποχρεωμένοι νὰ γυμνάζονται. Οἱ μαθηταὶ τῶν δύο τελευταίων γυμνασιακῶν τάξεων ἔκαναν καὶ ὀπλασκία, μὲ ξιφολόγγες, ἀσκήσεις λόχου, πυρὰ κ.λ. Ἄς μὴ λησμονοῦμε ὅτι τὴν ἐποχὴν ἐκείνῃ ἡ φιλοπατρία καὶ ἡ Μεγάλῃ Ἰδέᾳ βρισκόντουσαν στὸ μεσορραγίαν τῆς.

Οἱ μαθηταί, ἀδιαφοροῦντες γιὰ τ' ἄλλα μαθήματα, εἶχαν δώσει ὄλον τὸν ἐπὸν τοὺς στὰ δπλα. Ὁ ἀνθυπισπιστῆς ἡ ὁ λοχίας ἦταν κυρίαρχος τοῦ Γυμνασίου. Οἱ μαθηταί, μασὺ μὲ τὴν ὀπλασκία, ἐμάθαιναν ἀπ' αὐτὸν καὶ διάφορα ἄλλα πράγματα τοῦ Στρατιωτοῦ, τῆς ταβέρνας, ἡ καὶ πιὸ χειρότερα. Συνέβησαν ἔτσι διάφορα σκάνδαλα, οἱ γονεῖς καὶ οἱ δασκαλοὶ σηκώθηκαν στὸ ποδάρι καὶ τέλος, στὰ 1871, ὁ Θεόδ. Δηληγιάννης κατήγγησε τῆς στρατιωτικῆς ἀσκήσις.